

denne Spørgsagt, og det er ikke heldigt. Man kunde jo gaa endnu videre. I de Sygdomstilsælde, der ere indtrufne i Njøbenhavns Omegn have f. Ex. Eierne ladet en stor Del Dyr ligge og dø uden at anmeldte det, og nu have de søgt Erstatning for disse Dyr, og de vilde vistnok ogsaa komme til Rigsdagen derom. Jeg vil her sige, at, for saavidt Dyret er dødt, inden Sygdommen er anmeldt for det Offentlige, saa vilde det være det uheldigste, man kunde gjøre i Retning af fremtidig heldige Foranstaltninger, om man gav sig til at erstatte Sligt. Skulde man gjøre Noget, saa skulde man snarere drage de Paagjældende til Ansvar, og naar man ikke gjør det, saa er det alene, fordi man mangler Lovbestemmelser for dem, der ikke have anmeldt slige Tilfælde i rette Tid. — Jeg tror ikke, at det ærede Medlem, som mente, at man havde lagt en ny Byrde paa Amtterne, med Jøte kan sige det ved dette Lovforslag; thi de Udgifter, der ere henførte til Amtterne, ere Udgifter af en aldeles forsvindende Betydning og det er endda kun i saadanne Tilfælde, hvor Amtmanden er den egentlige Disponent, den, der sender Dyrslægen. Forresten hører det til de mindre Spørgsmaal, som man vist enes om, hvis man i det Hele mener, at kunne slutte sig til Lovforslaget. Med Hensyn til det Tilsyn med Indførsel hertil Landet, som er præciseret i Lovforslagets § 13, skal jeg tillade mig at bemærke, at det er aldeles ikke noget Nyt, det er kun det faktisk Bestaaende. Allerede nu underkaste vi ethvert indført Dyr et Tilsyn, og Udgifterne afholdes af den, der indfører Dyret. Det kan ikke godt være anderledes. Men den Byrde, der derved lægges paa den Vedkommende er af aldeles forsvindende Betskaffenhed, og det vilde vistnok være aldeles uforhvarligt, om man ikke vilde gjøre Noget i den Retning.

Det ærede 3die Medlem for 9de Kreds (Juel), ønskede en direkte Forbindelse mellem Politimesteren og Ministeriet med Omgaelse af Amtterne. Jeg tror at kunne sige til det ærede Medlem, at allerede nu, hvor Bestemmelserne ere noget anderledes redigerede, finder der en saadan direkte Forbindelse Sted. Medens man under sædvanlige Forretningsforhold i Ministeriet forlanger, at en Sag skal være oplyst, og skriftlig behandlet og indstillet og resolveret, har der i den sidste Maaned været en Righed af Telegrammer, og ikke meget Andet end Telegrammer og mundtlige Afgjørelser og deslige. Formerne er Noget, man allerede nu ser bort fra, naar det behøves og vistnok ogsaa fremdeles vil gjøre. Det Regelmæssige og Sikke vilde dog være, at der i ethvert Tilfælde sker Med-

delelse saavel til Ministeriet som til Amtet som den lokale Autoritet, der har med Sagen at gjøre, og det vil ganske vist ogsaa ske. Derimod rørte det ærede Medlem ved et and Spørgsmaal, hvori jeg kan slutte mig til hans Tante. Det var Spørgsmaalet om Embedsdyrlæger. Som jeg allerede igaar har havt Leilighed til at antyde, er jo Forholdet her i Landet, at vi egentlig kun kender een Embedsdyrlæge, nemlig Veterinærhyffikus, og ved Siden af ham staar et Sundhedsraad, der er raadgivende. For at kunne gjøre Fyldest under vanskelige Forhold som de nuværende, har vi saa at sige mangfoldiggjort Veterinærhyffikus i det Omfang, det var mulig, det vil sige, vi har udsendt forskjellige Veterinærer, paa hvem man var fuldstændig sikker, med samme Myndighed som Hyffikus. Det er den eneste Veie, vi kunde gaa, men for at gjøre det, maa man have Veterinærer til Raadighed, paa hvem man er fuldstændig sikker, som man kender, og som man kan udruste med den fornødne Myndighed. Hvis vi havde haft om ikke mange saa dog nogle Embedsdyrlæger, antsviis eller for større Kredse, vilde det Naturlige have været at holde paa dem Alle sammen under saa vanskelige Forhold som de nuværende, og give dem Leilighed til at blive bekendt med Sygdommen og den fornødne Instruktion. Som Sagen staar lige overfor Dyrslægerne, af hvilke Ingen kan sige at være stillet saaledes til Administrationen, at man staar den ene nærmere end den Anden, lod Sagen sig ikke godt gjøre paa denne Maade; og derfor har man maattet gaa andre Veie for at søge Instruktion. For saavidt man vilde gaa ind paa Tanken om Embedsdyrlæger, skal jeg slutte mig til den og være villig til at fremme den. Hvor mange der skal være, skal jeg ikke udtale mig om for Diebliffet, jeg skal kun sige, at hvis Forholdet skal ordnes virkelig tilfredsstillende, maa det ikke ordnes, som det er ordnet med Embedslægerne. De fortjene vistnok at Være og Hos, det skal jeg gjerne indvømme, men Distriktslæger og Hyffici holdes af Staten paa en saa ringe Gage, at deres Embedsgjerning umulig kan komme til at spille den Rolle, den bør gjøre; de skal søge deres Hovederhverv i Praxis. Memben ved Dyrslægens Stilling er efter min Mening, for at sige det rent ud, den, at han i Reglen er praktiserende hos den Mand, hvor han skal møde og tillige gribe ind. Der kommer et Forhold, som kan blive vanskeligt selv for den samvittighedsfuldste Mand. Han kommer til en Mand, han er hans Konsulent og antagne Dyrslæge, og nu skal han optræde som den, der griber ind paa Stedet. Jeg tvivler